

СВЕЖИ ШАРАН

Непомична, масна фигура нечега што је требало да буде риба притискана је у малом танку и тако непокретна расла, и расла, и товила се, па заборавила како да плива и буде риба, а не мешина која непокретно стоји и дубоко граби сваки педаљ прљаве воде у премалом танку с осталим рибама које исто тако постоје и серу једна по другој.

Слава је битан део социјалног живота.

– Изволите?

– Даћете ми једног шарана, тако, око три киле.

– Хоћете овог?

Прстом показује баш на ту месину, она буљи у мене све време и шапуће: „Све је у реду“, док гута туђа говна тако непомично.

– Може.

Забурио је руку у танк и шчепао шарана. Видим му олакшање у очима док израња из воде и у тренутку кад га продавац лупа о дрвени сто, схвата да нема никога на леђима.

Брзи покрети руке и шаран је у белом папиру и у кеси, спреман да буде храна, па нечија говна, прави циклус живота.

Да ли да правим пијаног шарана?

Опет је закључао врата два пута, као да ће неко доћи и силовати га, сваки пут закључа јебена врата два пута.

– Е, љубави, стигла си?

– Јесам.

– Је л' си узела шарана?

– Јесам.

– Значи биће нешто! Хоћеш да ти помогнем?

– Нека, сама ћу.

– Е, јавио се Миле, они ће доћи око шест.

– Супер.

Шаран се копрца у судопери, није га довољно јако звекнуо о онај сто. Да ли да му пустим воде на чесми, опет ме гледа оним буљавим очима.

– Е, а Петар и Милена стижу око пола шест.

Ухватила је шарана за реп, замахнула и лупила га о сто.

Андреј Ђукић (1987, Београд), завршио SAE institut Beograd Game art & animation, пише прозу и бави се илустрацијом и анимацијом.